

# Jane

## *současnost*

Chtěla jsem od nich jenom jedno: aby se jeden druhému líbili. Leo Marlow a Eddie Sarafian, neboli táta a můj přítel. Dva nejdůležitější muži v mém životě. Jenže po tom katastrofálním seznámení stál táta stranou na ranveji soukromého letiště, hned vedle Mercedesu Fintail z roku 1965, který patřil našemu zaměstnavateli, a trucoval jako Hulk před výbuchem. Na tátu moje drahá polovička nijak *nezapůsobila*. Natož aby se mu Eddie „líbil“, o tom nemohla být ani řeč. A neocitli jsme se ani poblíž neutrálního území. Kdepak. Jen ryzí opovržení s kapkou sním-o-tvé-smrti.

Táta místo mě držel na vodítku Fridu a ta kňučela a snažila se mu vytrhnout.

Můj otec. Pes. Já. Eddie. A všichni jsme nešťastně postávali na ranveji.

Naznačila jsem tátovi *ještě chvílku*. Eddie se s několika právníky chystal odletět za moře a tohle katastrofální seznámení neovlivňovalo jen moje srdce. Ovlivňovalo i moji hlavu. Doslova.

„Hej, tenhle hovor musím vzít. Haló,“ zavolal Eddie a hvízdal, když přes ranvej zafoukal vítr. „Pozemní kontrola volá vesmírného kadeta. Zlato?“ Věnoval mi útrpný pohled.

„Zvedni to,“ souhlasila jsem, když mi zamával telefonem před

nosem. Upřímně, ulevilo se mi, že se na chvíli vzdálí. Potřebovala jsem oddechový čas. Slova na konci jeho vět jako by se rozplétala a já jsem měla problém soustředit se na to, co říká. Části mého mozku poškozené nehodou všechen ten stres vůbec nesvědčil.

Doktoři říkali mému stavu „afázie“. V kostce to je porucha komunikace způsobená pádem do jezera. Nebyla jsem hloupá nebo postižená nebo pomalá. Jen jsem tu a tam měla problémy se slovy. Jako třeba když se lidi rozpovídali (dlouhé řečnění, uááá), můj mozek místy útržky vypustil – což byl důvod, proč jsem raději dostávala instrukce do zpráv na mobilu, než aby se mi někdo pokoušel vysvětlovat ústně, kudy se kam dostanu. A když jsem se ocitla pod tlakem, někdy jsem sáhla po určitých slovech, ale než jsem je dostala z pusy, zmizela. Pufff! Byla pryč.

To byla ta nejhorší část. Zbytek jsem dokázala utajit. Jenže lidi mají tendenci si všimnout, když máte výpadky v řeči.

Někdy jsem měla pocit, jako by mi v mozku žil šotek, který žere slova.

Nenáviděla jsem toho zatraceného slovožrouta.

Ale celé týdny už se mi to nestalo, takže bylo víc než k vzteku, že můj slovožrout vystrčil svoji škaredou hlavu zrovna teď, na začátku letních prázdnin. Právě když jsem byla připravená vylézt ze své ulity.

Měli jsme s tátou strávit celé léto u Kondořího jezera v Sierra Nevadě. Právě jsme dorazili po tříhodinové cestě ze Vztekounova domu v losangeleském Bel Air. Zbytek jeho zaměstnanců odjel už včera, aby nachystal jeho letní sídlo, a Vztekoun s „rodinou“, jak jsme jim říkali, letěli dneska o něco dřív soukromým letadlem. Tím, které teď stálo opodál na ranveji.

Byli jsme s tátou poslední, kdo měl k jezeru dorazit, protože jsem dneska ráno měla slavnostní předávání maturitních vysvědčení. (Žádná sláva.) A taky jsem musela hlídat Fridu Kahlo – to byla ta vynervovaná miniaturní mexická naháčka se špičatými ušima, která se snažila vytrhnout tátovi. Patří Vztekounově dceři Velvet a *nesnáší* cesty letadlem. Takže místo toho jela se mnou autem.